

Ν' ἀκούσ' ἐκεῖ τρεῖς Τούρκισσες, τὲς τρεῖς βαρεῖες κυράδες,
ποῦ κλαίνει καὶ μοιρολογοῦν, ποῦ χύνουν μαῦρα δάκρυα

Ἦπ.

Β) Οὐσ. **1)** Ἀρμένιος Πόντ. (Ἄμισ. Χαλδ. κ.ά.)

2) Ἐφιάλης Μεγίστ. : Βαρὺς τὸν ἐπάτησεν. Συνών. βραχνᾶς. **3)** Χονδρὸν ξύλον μὲ τὸ ὅποιον κτυποῦν

καὶ καρφώνουν τοὺς πασσάλους Θεσσ. Θράκ. **4)** Ὑπὸ τοὺς τύπους ὁ βαρεῖός, ἡ βαρεῖα, βαρεῖα, βαρέα, τὸ βαρεῖό, βαρέο, σφῦρα βαρεῖα σιδηρουργείου ἢ λατομείου σύνθηθ.

καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) : Φρ. Ἄφ'σε τὴ βαρεῖα καὶ πιάσ' τ' ἀμόνι (ἐπὶ τοῦ ἀναγκαζομένου νὰ ἐπιχειρήσῃ ἔργον βαρύτερον) Πελοπν. (Λακων.) Ἄν

εἶσαι βαρέα βάρε κι ἂν εἶσαι ἀμόνι ἀδέχου (ἂν δύνασαι βλάπτει τὸν ἐχθρὸ σου καὶ ἂν δὲν δύνασαι ὑπόμενε) Πελοπν. (Μάν.) **5)** Θηλ. βαρεῖα, ἐν τῇ λογιᾷ γλώσση ὁ ἐπὶ τῆς

ληγούσης τιθέμενος τόνος, ὅταν αὕτη δὲν χωρίζεται ἀπὸ τὴν ἐπομένην λέξιν διὰ στίξεως, ὅστις ἀντιθέτως πρὸς τὴν λεγομένην ὀξεῖαν κλίνει πρὸς τὰ δεξιὰ (') κοιν.

6) Θηλ., ἐν τῇ συνθηματικῇ γλώσση ἢ ὁκὰ Ἦπ. (Ζαγόρ. Κόνιτς.) Θράκ. (Διδυμότ.) **7)** Θηλ. βαρέα, ρόπαλον Πόντ. (Ὁφ. Σαράχ.) **8)** Θηλ., σταφυλὴ μὲ μεγάλας ρῶγας Πε-

λοπν. (Βούρβουρ. Μάν. Οἶν.) **9)** Πληθ. βαρεῖες (ἐνν. μερεές), ἡ πλευρὰ τοῦ στατήρος διὰ τῆς ὁποίας ζυγίζεται μεγαλύτερον βάρος Ἰμβρ. Κρήτ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Τὸ

καντάρι σέρνει ἀπὸ τοῖ βαρεῖες (ἀντίθ. σέρνει ἀπὸ τὸ ἀλαφρόες) Κρήτ. **10)** Πληθ. βαρεῖες, τὰ διὰ ξυλίνης σφύρας κτυπήματα τοῦ μεγάλου σημάτων τοῦ λεγομένου κοπάνου, τῶν ὁποίων ἡ βαρύτης, ἐπομένως καὶ ὁ ἦχος,

βαίνει κατὰ χρονικὰ διαστήματα βαθμυδὸν ἐλαττουμένη καὶ τῶν ὁποίων τὸ τελευταῖον καταφέρεται ἰσχυρῶς Ἀθ. Ἀντίθ. ἀλαφρόος.

βαρυσκανιάζω Μακεδ. (Φλόρ.) Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρυ- καὶ τοῦ ρ. σκανιάζω. Στενοχωρῶ πολὺ : Ἄσμ.

Σήμερα θέλα κατεβῶ κάτω 'ς τὴν κορὰ βρούσι γιὰ νὰ 'βρω τὴν ἀγάπη μου νὰ τὴ βαρυσκανιάσω.

βαρυδκέλης ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.) Τὸ μεσν. παρ' Ἠσυχ. (ἐν λ. ὀχᾶσθαι) βαρυσκε-

λης = δυσκίνητος. Βαθύς, ἐπὶ ὕπνου : Ὑπνος βαρυδκέλης.

βαρύσκεπτος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρυ- καὶ τοῦ ρ. σκέπτομαι.

1) Ὁ βαθέως σκεπτόμενος. **2)** Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δυσκόλως διαγινώσκει τις τὰς σκέψεις.

βαρύσκοπος ἐπίθ. Θεσσ. (Ἄλμυρ.) Ἰθάκ. Κέρκ. Λευκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Σουδεν.) κ.ά. βαρύσκουπους Λυκ. (Λιβύσσ.) βαρόσκοπος Ρόδ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. βαρύσκοπος. **1)** Ὁ μὴ ἔχων ἀντίληψιν, ὁ νοθερὸς τὴν διανόησιν, ἀφυῆς ἰδίως ἐπὶ παιδίου μὴ δυναμένου νὰ μάθῃ γράμματα

Θεσσ. (Ἄλμυρ.) Ἰθάκ. Κέρκ. Λευκ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Σουδεν.) Ρόδ. κ.ά. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βαρυκέφαλος **Β 1**, ἔτι δὲ βαρὺς **Α 13 ια**. **β)** Ὁ ὁμιλῶν βραδέως Πελοπν. (Βούρβουρ.) **II)** Ὁ ἔχων ἢ παράγων ἦχον ἰσχυρόν, ἐπὶ μουσικοῦ ὄργανου Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ.) : Ἄσμ.

Γιογκάρι μου, μπουζούκι μου, γιογκάρι μου καημένο, γιογκάρι μου βαρύσκοπο, γιὰ δὲ βαρεῖς γιομάτα ; Ἀρκαδ.

βαρυστέναγμα τό, ΦΠανᾶ Λυρικ. 306 βαρυστέναγμαν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βαρυστενάζω.

Βαθύς ἀναστεναγμὸς ἐνθ' ἄν. : Ποίημ.

Καὶ μὲ τὸ βαρυστέναγμα φόβο καὶ λύπη σπείρει, σὰν βλέπη τὸ κορμάκι τῆς 'ς τὸ χῶμα νὰ σαπίζῃ

ΦΠανᾶς ἐνθ' ἄν. Συνών. βαρξαναστενάγμα.

βαρυστενάζω Πόντ. (Κερασ.) βαρξαστενάζω Πελοπν. (Λάστ.) βαρξαστενάζω Μακεδ. (Σισάν.) βαρξαστενάζω Χίος (Πυργ.) βαρξαστενάζω ΓΨυχάρ. Ἀγνή 76. Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρυ- καὶ τοῦ ρ. στενάζω.

Ἀναστενάζω βαθέως ἐνθ' ἄν. : Πέθανιν οὐ καημένους πικραμένους σὰν τ' χουλή, τρεῖς φουρὲς βαρξαστέναξι κ' ἔδουκι τ' ψυχὴ τ' Σισάν. Συνών. βαρξαναστενάζω, βαρυαναστενάζω.

βαρυστέναχτος ἐπίθ. ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3, 6 — Λεξ. Δημητρ. βαρξαστέναχος ΚΧρηστομ. Κερέν. κούκλ. 73.

Ἐκ τοῦ ρ. βαρυστενάζω.

1) Ὁ βαρέων στεναγμῶν πρόξενος Λεξ. Δημητρ. : Βαρυστέναχτη ἀρρώστια. **2)** Ὁ βαθέως στενάζων ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. ΚΧρηστομ. ἐνθ' ἄν. : Ποίημ.

Τὸ κῦμα πλένει τὸ κορμί, τὰ δάκρυα τὴν καρδιά τῆς, ἡ βαρυστέναχτη ψυχὴ θὰ λάβῃ τὴ γιαιοτριά τῆς

ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν.

βαρυστοιχειώτης ἐπίθ. ἀμάρτ. βαρυστοιδειώτης Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρύς, τοῦ οὐσ. στοιχειὸ καὶ τῆς κατὰλ. -ώτης.

Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ βλέπη τὰ φαντάσματα. Ἀντίθ. ἀλαφροστοιχειώτης.

βαρυστοιχηματίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρυ- καὶ τοῦ ρ. στοιχηματίζω.

Ὁρίζω, προτείνω βαρὺ στοιχίημα : Βαρυστοιχηματίζουν τὰ κεφάλαια τοὺς ποιὸς νὰ πάῃ πλεὰ γλήγορα 'ς τὴ μάνα του (ἐκ παραμυθ.) Νίσυρ. || Ἄσμ.

Ὁ βασιλεὺς κι ὁ Μαβιανὸς μαζί τρώσι γαῖ πίνου

γαῖ μέσ' 'ς τὸ φά καὶ μέσ' 'ς τὸ πιε βαρυστοιχηματίζουν

Ἀπύρανθ.

βαρυστοιχίζω ἀμάρτ. βαρξστοιχίζω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρύστοιχος.

Ἀπαυδῶ, ἀποκάμνω : Ἄσμ.

Γυναῖκα, βαρξστοίχισα | 'ς τὰ χιόνια καὶ 'ς τὰ πάγουρα καὶ θεὸν νὰ πάου 'ς τὴ φυλακή.

βαρύστοιχος ἐπίθ. Κάρπ. βαρόστοιχος Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ οὐσ. στοιχειό.

1) Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὅποιον τὰ φαντάσματα ἐμφανίζονται ὡς κακοποιὰ Κάρπ. **2)** Βάρυπνος **1**, ὁ ἰδ., Μεγίστ.

βαρυστομαχιά ἢ, σύνθηθ. βαρξστομαχιά Λεξ. Δημητρ. βαρξστομαχιά Ζάκ.—Λεξ. Πρω. βαρξστομαχιά Μακεδ. (Κοζ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρυστόμαχος.

Ἡ βάρυνσις τοῦ στομάχου ἐκ δυσπεψίας. Συνών. βαρυστομάχιασμα, βαρυστομαχίλα.

βαρυστομαχιάζω σύνθηθ. βαρξστομαχιάζω πολ- λαχ. βορ. ἰδιωμ. βαρξστομαχιάζω Κύπρ. βαρξστομαχιάζω Λεξ. Πρω. βαρξστομαχιάζω Ἰων. (Κρήν.) Μῆλ. κ.ά.—Λεξ. Πρω. βαρξστομαχιάζω Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βαρυστομαχιά.

